

אימתי הוא, ולא מנטר לה, אינו יכול לשמור עליה שלא תזנה באותו יום ותתעבר בזנות. (56)

כי תיבעי לך אליבא דמאן דאמר אין אשה מתעברת אלא סמוך לטבילתה, באותו יום או למחר, מאי?

האם אמרינן כיון דידע בה בעלה את יום טבילתה, נטורי מנטר לה שלא תזנה אז, או דלמא כיון דפרוצה היא ביותר, לא. שהיא נעלמת ממנו פתאום, ואינו יכול לשמור עליה אפילו באותו זמן?

ומסקינן: תיקו!

שנינו במשנה: ואלו שבית דין מקנין להן.

תנו רבנן: נאמר בפרשת סוטה "איש איש כי תשטה אשתו". ודי היה שיכתוב "איש" פעם אחת.

מה תלמוד לומר "איש איש"? —

לרבות אשת חרש, ואשת שומה, ואשת שעמום שלקה בתמהון לב, ושהלך בעלה למדינת הים, ושהיה חבוש בבית האסורין, שבית דין מקנין להן, מזהירין את האשה אם רואים שנוהגת בפריצות שלא תסתתר עם אנשים אחרים, כדי לפוסלן מכתובתן אם יסתרו. (57)

אלא על כרחך, אתה צריך להגיה את הברייתא הזאת ולגרוס "אם נשא דומה", שמותר בדיעבד לקיימה, ואם כן יש לומר שיש עוד טעות בדברי התנא, ותני נמי "בת דומה". (55)

וגם המחלוקת של שמואל ורבי יוחנן אינה לענין לכתחילה, אלא כאשר אדם אינו מוצא אשה אחרת לישא מלבד שתי אלו, איזו מהן עדיפה.

והלכתא: ישא אדם בת דומה, ואל ישא דומה.

דתני רב תחליפא בר מערבא קמיה דרב אבהו: אשה מזנה, בניה כשרין, משום שרוב בעילות של אשה אחר הבעל, והרי הבת היא "דומה" כשרה מצד יחוסה, ואם כן היא עדיפה, שלעולם היא בחזקת מותרת לבעלה, מאשר דומה עצמה, שעלולה לזנות תחתיו ולהיאסר עליו.

בעי רב עמרם: היתה פרוצה ביותר באופן שיש לחשוש על רוב בעילותיה שהם מאנשים אחרים, מהו? האם גם אז בניה כשרים?

ומפרשינן האיבעיא: **אליבא דמאן דאמר אין אשה מתעברת אלא סמוך לוסתה, יום לפני הופעת המחזור, לא תיבעי לך שבניה אינם כשרים, דלא ידע בה, שהרי בעלה אינו יודע**

56. וכגון שאין לה וסת קבוע. והגמרא היתה יכולה לומר שהאיבעיא בכגון שיש לה וסת קבוע, שיודע הבעל אימתי הוא, אלא מילתא דפסיקא נקט למאן דאמר מתעברת סמוך לטבילתה, שאז בכל אופן יודע. תוד"ה אליבא. 57. עיקר קרא לא אתא אלא לאוסרה על הבעל

55. קשה דאם מיירי בדיעבד אין צריך עוד להגיה, דאפילו דומה מותרת בדיעבד אפילו לרבי יוחנן כמבואר בתוספות. רש"ש. ובחזו"א כתב דהתוספות מודו דצריך להוציאה, אך אין זה מדינא אלא מחמת ריחוק. חזו"א אהע"ז סי' ז' סק"ח.